

VIENS LIKUMDEVĒJS UN TIESNESIS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 4:11-17; Ap.d. 17:11; Ebr. 4:15, 16; Lūk. 12:13-21; Māc. 2:15-19; Tit. 2:14.

ATMIŅAS PANTS:

„Ir tikai viens likumdevējs un tiesnesis, kas spēj glābt un pazudināt; bet kas esi tu, ka gribi tiesāt savu tuvāko?” (Jēk. 4:12)

Mūsu attieksme pret likumu – vai tas būtu Dieva likums vai cilvēku – ietekmē to, kā mēs attiecamies pret citiem, pat pret pašu Dievu. Vai esi ievērojis, ka dažreiz bagātie un slavenie rīkojas tā, it kā viņi stāvētu pāri likumam? Pat reizēm tie, kas veido likumus vai ievieš tos, meklē veidus, kā šos likumus uzrakstīt sev par labu. Necieņa pret sabiedrības likumu var būt saistīta ar necieņu pret citiem cilvēkiem, jo likums nosaka, kā mums izturēties citam pret citu.

Vienlaikus tie, kuru attieksme pret likumu ir nelokāma un stingra, arī var piedzīvot grūtības savstarpējās attiecībās. Dziļākā līmenī mūsu skatījums uz likumu ir atkarīgs no cieņas pakāpes, kāda mums ir pret likumdevēju gudrību un likumu godīgumu.

Šīs nedēļas tēma sākas ar dažiem svarīgiem vārdiem par augstprātību un iedomību, ko mēs varam neapzināties, bet no kā mēs esam brīdināti kā no grēka, kā no Dieva likuma pārkāpšanas. Šeit, Jēkaba vēstulē, mums ir parādīts cits veids, kā paskatīties uz grēku.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. novembrī!

Tiesāšana vai izpratne?

„Nerunājiet ļaunu cits par citu, brāļi! Kas runā ļaunu par brāli vai tiesā savu brāli, tas runā ļaunu pret bauslību un tiesā bauslību. Bet, ja tu tiesā bauslību, tad tu neesi bauslības ievērotājs, bet tiesnesis.” (Jēk. 4:11) Kā citu tiesāšanu var pielīdzināt bauslības tiesāšanai? _____

Sākotnējā frāze 11. pantā, ko burtiski varētu tulkot kā „runāt pret”, ietver vairākus ar runāšanu saistītus grēkus, tai skaitā neslavas celšanu, nepatiesu liecību un dūsmīgus vārdus (sk. 3. Moz. 19:15-18). No vienas puses, šķiet, Jēkabs šeit runā maigāk nekā 3. nodaļā. Tomēr šķiet, ka runāšana pret brāli vai māsu ir nopietnāka, jo šāda rīcība apšaubā pašu likumu. Apsēžoties tiesneša krēslā, mēs ignorējam paši savas vājības (sk. Mat. 7:1-3) un pievēršamies citu nepareizajai rīcībai, it kā likums mūs pašus neskartu vai arī mēs būtu pāri likumam (3. Moz. 19:18). Tādējādi mēs neievērojam likumu.

Tomēr vienlaikus, lai gan mums nevajadzētu tiesāt citus, mums ir jā-mācās izprast garīgas lietas.

Nosaki, kādās jomās šajos pantos mēs esam aicināti iegūt garīgu izpratni: Ap.d. 17:11, 1. Kor. 6:1-5, 2. Kor. 13:5, Fil. 1:9, 1. Jāņa 4:1, Gal. 6:1. _____

Tas, ko māca un sludina cilvēki, mums ir jāsalīdzina ar Dieva Vārdu. Mums vajadzētu arī, cik vien iespējams, iedrošināt draudzes locekļus nokārtot savas domstarpības savstarpēji, nevis caur tiesu, kur tiesnesi varbūt nemaz nevada Dieva Vārds. Vissvarīgākais, mums ir jāpārbauda sevi, vai mūsu ticības attiecības ir veselīgas un vai tas, pie kā mēs kavējamies, ir paceļošs un cēls, vai arī tas ir kaitīgs mūsu kristīgajai pieredzei.

Ir viegli kritizēt un tiesāt citus, īpaši tad, ja viņi dara to, kas mums nepatīk. Kā mēs varam iemācīties saprast, vai neesam šķērsojuši robežlīniju starp garīgu izpratni un Dieva bauslības tiesāšanu? _____

Likumdevējs ir tiesnesis

Visi Vecās Derības likumi nāk no Jēzus. Tos reizēm sauc par Mozus likumiem, jo tie tika doti ar viņa starpniecību (2. Laiku 33:8, Neh. 10:29), bet Jēzus bija tas, kas vadīja israēliešus cauri tuksnesim un Sinaja kalnā deva viņiem desmit baušļus (sk. 1. Kor. 10:1-4). Kalna svētrunā Jēzus izskaidroja likumu un padziļināja tā izpratni. Viņš ir „Vārds tapa miesa” (Jāņa 1:14), un Viņa Vārds mūs tiesās (Jāņa 12:48).

„Ir tikai viens likumdevējs un tiesnesis, kas spēj glābt un pazudināt; bet kas tu esi, ka gribi tiesāt savu tuvāko?” (Jēk. 4:12) Ko šie panti mums stāsta par Jēzu kā mūsu tiesnesi? Jes. 33:22; 11:1-5; Ebr. 4:15, 16; Atkl. 19:11-16. ___

Tikai tas, kas ļoti labi zina likumu, ir spējīgs iztiesāt, vai tas ir vai nav pārkāpts. Juristi studē daudzus gadus pirms eksāmena, kas pārbauda viņu gatavību uzsākt savu darbību. Rakstu mācītāji Jēzus laikā (daudzi no viņiem bija farizeji) arī cītīgi pētīja ne tikai Mozus likumus, bet arī uzkrātās likumu tradīcijas. Fakts, ka Jēzus nepiekrita daudzām no šīm tradīcijām, radīja nopietnu konfliktu ar vadītājiem. Bet būdams likumu Devējs, Viņš bija un ir vienīgais, kas vislabāk var izskaidrot, ko tie nozīmē, un novērtēt, vai tie ir vai nav pārkāpti. Kad Viņš nāks atkal, Viņa atalgojums būs ar Viņu, lai dotu visiem saskaņā ar viņu darbiem (Atkl. 22:12). Vēl vairāk – uzņemoties cilvēka dabu, dzīvojot bezgrēcīgu dzīvi, mirstot mūsu vietā un uzvaroši paceļoties pāri grēkam un nāvei, Jēzus spēj izglābt mūs no grēka.

„Dievs ir nodevis visu tiesu Dēlam, jo bez ierunām Viņš ir Dievs, kas tapis redzams miesā.

Dievs ir paredzējis, ka cietēju Aizstāvis cilvēcē būs visas pasaules tiesnesis. Viņš, kas nāca no Debesu pagalmiem, lai glābtu cilvēku no mūžīgas nāves; .. Viņš, kas bija pakļauts iesūdzēšanai zemes tiesas tribunālā un kas cieta kaunpilnu nāvi pie krusta – Viņam vienīgajam būs dots pasludināt spriedumu par atalgojumu vai sodu.” (E. Vaita „Maranata” 341. lpp.) Kā Likumdevējs un Glābējs Kristus ir vienīgais, kas var būt mūsu Tiesnesis.

Mēs piedzīvosim tikai vienu – vai nu atalgojumu vai sodu. Kas ir tava vienīgā cerība uz atalgojumu? _____

Plānojot uz priekšu

Izlasi Jēk. 4:13! (Sal. Lūk. 12:13-21) Kā mēs varam līdzsvarot apdomīgu nākotnes plānošanu un vajadzību katru dienu dzīvot Kristus nenovēršamās nākšanas gaidās? Kā mēs varam izvairīties no slazda būvēt lielākus „šķūņus”?

Var likties ļoti saprātīgi plānot gadu vai vairāk uz priekšu. Biznesā parasti ir īstermiņa un ilgtermiņa plāni. Katram cilvēkam un ģimenei ir jāuzkrāj nākotnei un jābūt gataviem uz negaidītiem izdevumiem. No otras puses, mēs arī ticam, ka Jēzus nāks drīz un ka kādu dienu visus mūsu zemes ipašumus aprīs uguns (sk. 2. Pēt. 3:10-12).

Šīs divas pieejas dzīvei nav pretrunā. Kāds teica: „Plāno tā, it kā Kristus nenāks vēl daudz gadus, bet dzīvo katru dienu tā, it kā Kristus nāktu rīt.” Tik tālu viss ir labi, lai gan ilgtermiņa plānošanā var būt sarežģīti palūkoties uz vienu dienu vienā reizē. Daudzi Jēzus klausītāji (un bez šaubām daudzi kristieši mūsdienās) domātu, ka bagātnieks, kas bija nolēmis būvēt lielākus šķūņus, bija turīgs tāpēc, ka Dievs bija viņu svētījis. Bet Jēzus atklāj mums viņa iekšējās domas: „Un savai dvēselei es sacīšu: tev ir daudz labumu iekrāts uz ilgiem gadiem; atpūties, ēd, dzer un līksmo!” (Lūk. 12:19) Īsāk sakot, viņa galvenās domas bija par mantas krāšanu sev.

Svarīgāk par pārāk konkrētu plānošanu ir teikt: „Ja Kungs gribēs, tad dzīvosim un darīsim tā vai citādi.” (Jēk. 4:15) Tas nozīmē vairāk nekā vienkārši pievienot „Tavs prāts lai notiek” savu nākotnes plānu beigās. Tas nozīmē, ka mums ir visi savi plāni jāpakļauj Dievam. Mēs varam lūgt: „Dievs, es gribu zināt Tavu gribu. Ja Tev patīk šie plāni, tad, lūdzu, parādi man to.” Ja mūsu plāni nebūs labi, Dievs mums to parādīs – kamēr vien mēs veltīsim savu uzmanību un būsīm labprātīgi izlabot savu plānus vai pat pilnībā mainīt tos.

Izlasī vēlreiz Jēk. 4:13! Lai gan virspusēji nekas nešķiet nepareizs tajā, kas ir pateikts, acīmredzot šeit ir problēma – nevis tajā, ko cilvēki grib darīt, bet drīzāk attieksmē pret to. Kā mēs varam uzmanīties, lai neiekristu tādā pašā attieksmē, pat neapzināti?

Dūmi

Izlasi Jēk. 4:14! Kas svarīgs šeit ir pateikts? _____

Dzīve ir nenoteikta. Ikviens elpas vilciens ir dāvana. Jēk. 4:14 lieto ļoti retu grieķu vārdu („atmis”), kas nozīmē „dūmi” vai „dūmaka”. Līdzīgi ebreju vārdam „hebel” („elpa, garaiņi”), kas 38 reizes lietots Sālamana Mācītāja grāmatā un bieži tulkots kā „niecība”, tas uzsver dzīvības īslaicīgumu. Kurš gan nav piedzīvojis, cik ātra un gaistoša ir dzīve, īpaši kļūstot vecākam? Labi pazīstamais evaņģēlists Billijs Grehems vecumā sacīja: „Es nezināju, ka dzīve paies tik ātri.”

Citiem vārdiem, nāves draudi ir vienmēr klātesoši. Mēs visi esam tikai viena sirdspuksta attālumā no tās. Jebkurš no mums jebkurā brīdī neskaitāmu iemeslu dēļ var acumirkļi nomirt. Cik pareizi Jēkabs saka: „Jūs nezināt, kas notiks rīt.” (Jēk. 4:14) Tai skaitā par nāvi.

„Es nevēlos šeit runāt par dzīves īsumu un nenoteiktību. Bet pastāv lielas briesmas – briesmas, kas nav pienācīgi saprastas – atlikt pakļaušanos Dieva Svētā Gara balsij, izvēloties dzīvot grēkā. Jo tieši tāda ir vilcināšanās būtība.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus” 32. lpp.)

Izlasi Māc. 2:15-19; 4:4; 5:10; 9:11, 12! Kā šeit rakstītais papildina Jēkaba domu? _____

Mēs redzam tik daudz netaisnības, tik daudz negodīguma, tik daudz kā tāda, kam šajā dzīvē nav nekādas nozīmes. Nav brīnums, ka mēs visi ilgojamies pēc mūžīgās dzīvības apsolījuma, kas mums ir dots Jēzū. Bez tā mēs esam tikai dūmi, kas izplēnēs un tiks aizmirsti uz mūžīgiem laikiem.

Izvērtē, cik cieši šī pasaule ir satvērusi tevi savās skavās? Kā tu vari vienmēr paturēt prātā, cik tas viss ir īslaicīgs? _____

Zināt un darīt labo

Izlasi Jēk. 4:15-17 pirms tam esošo pantu kontekstā! Ko svarīgu viņš šeit pasaka? _____

Jēkabs šeit runā par pašpaļāvīgu attieksmi. Viņš šādu attieksmi sauc par „augstprātību” un valodu par „lielīšanos”; viņš saka, ka tas ir „jaunums”. Cik svarīga kristietim ir pareiza attieksme!

Izlasi 17. pantu! Bībele definē grēku divējādi: (1) nedarišana pareizi, (2) darīšana nepareizi. Pirmo definīciju ir uzrakstījis Jānis: „Katrs, kas grēko, pārkāpj likumu, jo grēks ir nelikumība.” (1. Jāņa 3:4) Daudzas mūsdienu versijas tulko to kā „grēks ir bezlikumība”, bet grieķu vārds „nomia” attiecas uz specifisku likuma pārkāpšanu drīzāk nekā uz ierastu bezlikumīgu uzvedību (sk. tā lietojumu Rom. 4:7, Tit. 2:14, Ebr. 10:17). Otrā definīcija ir uzrakstīta Jēk. 4:17: „Tam, kas zina darīt labu, bet nedara, tas ir grēks.” Mēs esam aicināti būt „gaismas bērni” (Ef. 5:8) un „lai [mūsu] gaisma spīd cilvēku priekšā, tā ka tie redz [mūsu] labos darbus un godā [mūsu] Tēvu, kas ir debesīs.” (Mat. 5:16)

Protams, cilvēks var viegli krist mazdūšībā, jo, galu galā, kurš gan nepārtraukti dara visu labo, kas vien iespējams, katru dienu? Bet ne jau par to ir runa. Pat Jēzus dzīve nebija nepārtraukta nemitīga aktivitāte. Reizēm Viņš vienkārši nogāja savrup, lai lūgtu Dievu vai vienkārši atpūstos (Lūk. 5:16, Marka 6:31). Vissvarīgākais, ka Viņš meklēja Dieva gribu visā, ko darīja (Jāņa 5:30). Jēzus pat salīdzināja Dieva gribas piepildīšanu ar ēšanu: „Mans ēdiens ir darīt tā gribu, kas mani ir sūtījis, un piepildīt viņa darbu.” (Jāņa 4:34) Tieši tāpat kā vienā reizē mēs varam apēst ierobežotu pārtikas daudzumu, tā ir arī robežas tam, cik daudz mēs varam izdarīt. Tāpēc Jēzus turpinot saka, ka vieni sēj, citi pļauj, bet abi „kopā priecājas” (36.-38. p.). Strādājot Kungam, mēs būsim iedrošināti izdarīt vairāk un lūgsim pēc lielākas labprātības tikt izmantotiem visos iespējamajos veidos.

Kā lūgšana palīdz mums mirt sev un saglabāt attieksmi, kurā mēs pakļaujamies Dieva gribai? Lai arī kādi ir tavi plāni, kā tu vari iemācīties nodot tos Kungam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi par laika vērtību E. Vaitas grāmatā „Kristus līdzības” nodaļā „Talanti” 342.-346. lpp. Līdzdali Bībeles izpētes grupā savas atziņas!

„Lai neviens jūsu vidū vairs nevēršas pret patiesību, paziņojot, ka šis gars [citu cilvēku ļauno motīvu atklāšana] ir nepieciešams, lai uzticīgi tiktu galā ar ļauna darītājiem un aizstāvētu patiesību. Šai gudrībai ir daudz apbrīnotāju, bet tā ir ļoti pieviļoša un kaitīga. Tā nenāk no augšienes, bet ir neatjaunotas sirds auglis. Tās autors ir pats sātans. Lai neviens, kas apsūdz citus, nepiedēvē sev garīgas izšķiršanas spējas, jo, tā darot, viņš sev apvelk sātana īpašības kopā ar taisnības drēbēm.” (E. Vaitas komentārs „The SDA Bible Commentary” 7. sēj., 936., 937. lpp.)

„Cilvēks, kas pats ir vainīgs, pirmais tur aizdomās kādu citu. Nosodīdams otru, viņš cenšas slēpt un attaisnot ļaunumu, kas mīt viņa sirdī. Tikai grēkodams cilvēks guva zināšanas par ļaunumu. Tikko mūsu pirmvecāki bija izdarījuši pirmo grēku, viņi sāka vainot viens otru, un tieši tā neizbēgami rīkosies cilvēciskā daba, ja to nekontrolēs Kristus žēlastība.” (E. Vaita „Domas no svētību kalna” 126. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Aplūkojiet pēdējo E. Vaitas citātu! Kā mēs varam pasargāt sevi no tiesāšanas un citu apsūdzēšanas tā, lai mūsu centieni izdotos un mēs justos labāk paši par sevi un par mūsu nepilnībām?

2. Pārdomā faktus, cik ātri pāriet dzīve! Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, kādām vajadzētu būt mūsu prioritātēm? Lai gan īpašā relativitātes teorija saka, ka laiks pats par sevi atšķiras atkarībā no tā, cik ātri mēs pārvietojamies dotajā laika ietvarā, viens ir skaidrs: nav svarīgi, cik ātri vai cik lēni iet laiks, ja brīdis ir pagājis, tas ir pagājis uz visiem laikiem. Kā šai domai vajadzētu ietekmēt to, kā mēs izlietojam savu laiku?

3. Kā mēs varam palīdzēt tiem, kas grēko, neiekritot slazdā, par ko runā Jēkabs?
